

Recenze-Evžen Oněgin (divadlo ABC)

Na konci února se mi naskytla příležitost zavítat na inscenaci Evžen Oněgin ve zpracování pražského divadla ABC. Režie a tedy i nastudování díla se ujal Petr Khek. V roli sebevědomého floutka Oněgina se představuje Jiří Hána, jako tajemnou, zasněnou Táňu pak můžeme spatřit Petru Tenorovou.

Příběh této dvojice zná snad skoro každý. A v těch malých, ale i velkých detailech se v něm mnoho z nás může dokonce nalézt. Oněgin, tělesně pln života avšak ztracen ve víru petrohradských večírků, plesů a povyražení, nachází přítele ve Vladimirovi, mladém básníkovi, který je až po uši zamilován do krásné Olgy. Právě kvůli Vladimirovi se Oněgin seznamuje s Olžinou sestrou Tafánou, která se do něj zamiluje. Po nějakou dobu to skoro vypadá, že vše dopadne skvěle, ale potom co Táňa Oněginovi napíše a vyzná svou lásku, přichází Evžen osobně za ní, aby jí řekl, že není ten pravý a psaní jí před očima dočista zničí a roztrhá. Vše se dále komplikuje a vyvstávají spory s následky, které již nebude možné vzít zpět.

Khek ponechal celou hru za pomoci o něco modernějšího překladu ve verších. Na představení jsem proto přicházel zaslepen dojmem, že bude přehnaně pompézní, herci navlečení do naškrobených kostýmů páchnoucích něčím sklepem budou stěžít přelouskávat text a k tomu ani nebude jasné kdo, co a s kým. Naštěstí se toto očekávání ukázalo jako naprosto mylné. Soubor exceloval v přednesu veršů, který byl svižný, zvládl provést diváka příběhem s neuvěřitelnou lehkostí, ponechával prostor i pro scénu a hudbu, nepřehlušoval. Zasazení příběhu do jakéhosi minulého a zároveň dnešního neurčita skvěle doplňovalo jak scénografii, tak i kostýmy, které byly povětšinou velmi nadčasové, nesly v sobě však onen nádech doby, ze které dílo pochází.

Jedinou částí modernizace, která se dle mého nesešla s dobrými ohlasy obecně, byla hudba. Konkrétně dvě vybrané skladby, které zazněly, jedna z nich od pop-rockové skupiny Imagine Dragons. A i když je pochopitelné, že byly použity se záměrem navnadit současného diváka, ve vystoupení jako celku naprosto nefungovaly pro toho, kdo je již znal, jelikož s sebou přinesly jakousi atmosféru diskotéky na škole v přírodě, což rozhodně nebylo dějově žádoucí.

Po herecké stránce se zprvu zdálo, jakoby Hána nepatrně zaostával za svou kolegyní, která ke konci svým výkonem ještě více oslňovala, což však pravděpodobně dopomohlo Hánovi probudit se z jistého nadhledu a položit se více do emoční roviny příběhu.

Celkově toto zpracování rozhodně překonalo má očekávání v tom, jakou svižnou formou dokázalo přenést staré verše do sálu plného mladých lidí dnešní doby. A přestože by se dalo na pár věcech zapracovat, možná učinit jiné volby ve výběru některých skladeb, bylo mi představení více než milým překvapením a navnadilo mne na další počiny souborů divadla ABC.